

Ja tenim pis!

Pere Sala

Les aglomeracions humanes tenen molts i molts avantatges, però també molts inconvenients. Un dels quals, i no malauradament el més petit, és el de trobar l'habitatge adequat. Solament els més privilegiats poden escollir on el volen i com el volen. D'habitatges, a les grans ciutats, n'hi ha per comprar i per vendre, però... aquest és massa car, aquest altre, massa lluny de la feina, aquest barri, ai no!, està molt mal comunicat. Després de molt i molt buscar, troben el que sembla que més els convé, i llavors s'inicia la burocràcia del paperam, que si avals, crèdit, lletres i per fi, JA TENIM PIS, aquest serà el nostre NIU, diu la parella entusiasmada, i allí comença la petita història familiar.

Vingueren els FILLS, i vingueren els NÉTS, i les tres generacions s'anaren afilerant, cada una

al seu lloc, amb les seves pròpies conviccions.

Uns, arrapant-se al passat ben gravat en sa memòria; altres, vivint el present fent pas a pas sa història, i la jove generació veient el futur amb eufòria, portada per la il·lusió i manca de plenitud; creu que el camí de la glòria no passa per la vellesa car és un fre, per la pressa que porta la joventut.

La salut i el desempar arriben amb el pas dels anys, i aquell NIU, que tant costà d'adquirir, arriba l'hora en què les circumstàncies, doloroses, obliguen abandonar-lo i s'inicia aquest diàleg trigeneracional:

- Els Pares ja són molt grans, -diu el Fill mig entristit- i viure ara tots sols és, jo crec, una imprudència.

-Sí, ja ho veig -diu la Nora compungida-, però, treballant tots dos, és un problema molt gros, per ferlos companyia.

-I a una Residència -diu el Nét amb veu molt fina-, allí, en tindrien sempre de companyia.

Una veu sembla fluir d'aquells tremolosos llavis.

-No escolteu el Nét -exclamen alhora els AVIS-, aquest és el nostre NIU, no ens vulgueu treure d'aquí. De companyia en tenim estem voltats de records: uns són els records dels vius i els altres ho són dels morts. Dels vostres avantpassats. La vostra... petita història. Junts hem conviscut molts anys i amb moltes petites coses, plenes d'espines i roses, d'il·lusions i desenganys. Si junts hem viscut aquí, per què no hi podem morir?. ■

Minyones sense sou

Capsigrany

- Saps que d'ara endavant m'hauràs de pagar un sou pel meu servei domèstic?

- Servei? Tu ets la meva dona i fas la feina que sempre han fet les dones casades.

- Estàs una mica antiquat i caldrà que et vagis assabentant que s'està estudiant establir un

sou per a les mestresses de casa .

- I això haurà sortit d'un polític solter per demanar-vos el vot.

- Això ha sortit de nosaltres mateixes, tipus ja de fer de minyones sense sou.. I a més demanem un tant de gratificació per any de casades. i si no ens ho podeu pagar amb diners ens

ho haureu de pagar amb serveis, com netejar, rentar, estendre, planxar. Així que prepara't i quan rebis la teva pensió bestreus la quantitat que s'hagi establert per la nostra feina, me la dones i en pau.

- Maco!! I donaran als jubilats un tant, a més de la pensió per pagar el servei de la seva dona? Perquè amb la pensió d'ara